

==== Brije trikrat na mesec. ====

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
 ☛ **Brivca** dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulja, Nabrežini, St. Petru in Pragerskem po 6 novč. ☛

Židovski očenaš.

Lansko leto so Židje podražili kruh — jedli smo ga po 24 novč. kilo. Tudi letos so hoteli to „igro“ poskusiti v Judapešti. — Haló, krščenci potrebujejo kruh! — povišajmo zrno. — Šli so in so se usedli na polne žaklje kakor pred letom. — No takrat se jim sicer ni posrečilo vendar iz istega lahko spoznamo kak „očenaš“ molijo Židje.

Franju Vinopiven iz Krope.

S kolenom kakor strela,
France prileti,
Z Jesenie na Kropo,
Ko se dan zmračí.

Vničuje božjo kapljo,
Kakor da je voda morská,
In dekleta zalezuje,
Kakor da so divjad gorska.

Glavobol ga zjutraj zdrámi,
Opletajoč se 'z sobe zmuzne,
Se prikrade v kuhinjo, klet,
Z namenom zopet pit in žret.

Kakor jastreb grabežljiv,
Spravi se nad kuretino,
Da spet pride v ravnotežje,
Mu pomore tudi vino.

Z dostojanstvom svečenika
Bahov'ga po Kropi stika,
Kjer nad vrati veja visí,
Tam mu mimo iti ní.

Sicer tudi črna kava,
Vrlo služi mu v lek,
Ko napije se kot krava,
Zopet mu popravi tek.

Konečno kratko rečeno,
Fant je, da mu ga ni para,
Sicer dober je in skromen,
Prav dokaz je, da se vara
Kdor trdi, da »omen homen«.

PODLISTEK.

Edvard in Kunigunda.

Gospodično Kunigundo je mati narava uže od njene evetne mladosti bridko zanemarjala in s prirodnimi vrlinami kaj pičlo obdarila. Kljub temu res žalostnemu nedostatku telesne lepote je pa naša gospodična Kunigunda vendar od svojega 16. leta naprej gojila prijetno nado, da se konečno tudi pri njej oglasi kak »Edvard«. Čakala in čakala je dolgo vrst let, a — »Edvarda« le ni bilo. Toda gospodična Kunigunda nikakor ni obupala, marveč se je naslanjala na rek:

„Dokler se upanja srajca drži — obupati ni!“

ter se je odpravila v spremstvu brezštevilih škatelj večjega in manjšega obsega in neizogibnega »psička« v neke daljne toplíce. Nastanila se je v najfinejem ho-

Pogovor

treh deklet od Čezarev pri Koprú.

Ančka Fošk.: Kako si kaj pasala ta pust,
Mihela?

Mihela Bard.: Jaz sem ga dobro ugnala,
da je šov ko po masli.

Tonea (Vatovec Pašk.): Jaz pa vem, da
ga ni nobena tako dobro ugnala ko
jaz, moj pust je dišal ne samo po masli,
ampak tudi po olju.

Ančka: Ah, moučete, moučete, kaj se česte
ve dvej z mano stavit, ki sem imela
dnarja ko smeti.

Mihela: Kaj veš ti kaj sem jaz imela,
znaš da moja lepa »bjonda« mi daje
kar čem.

Tonea: Znaš Mihela, kako je prišel meni
dnar v »škaršelo«?

Mihela: Kako? Povej no, povej?

Ančka: Povej, povej Tonea, bomo vidle,
koga smo bolj fino nabrisale.

Tonea: Znaste kako je bilo: Pust se je
bližal, denarja se ni šlišalu v »škar-
šeli«; zdaj kaj čem, kaj nečem. Šla
sem z eno dobro plačevalko, dobro
znano, v prodajalno od olja, in tako
ta dobri naš človek mi je poručil
nekoliko olja, nekoliko masla frišnega,
sladkega, in nekoliko pa onega kis-
lega. Kapital in dobiček sem spravila v
mojo »škaršelo«, dobri mož lahko
čaka, bom že plačala.

Mihela: Čujte, kako sen ga pa jaz na-
brislala: Bilo je za pust in evenka ni
bilo v »škaršeli«; mislila sem si, Mi-
hela, kako boš plesala, ko ni vinarja.
Poiskala sem dobrih . . . ljudi; šla
sem v prodajalno olja, vdobila mla-

telu — imela je namreč še precej dro-
biža — in — tu jo je po njeni misli
menda res čakala toli zaželjena sreča in
sicer v podobi elegantnega ptujca. Bil je
to mož iz boljših krogov, markantna pri-
kazen v najlepši dobi moške starosti, ve-
like močne postave, interesantnega obraza
in mirnega, a imponujočega kretanja. Gos-
podična Kunigunda je kar trepetala same
uzrujenosti in radosti uzrši v prvič ta ideal
moške lepote, ki je daleč nadkriljeval vse
njene deviške sanje in misli in nemudoma
je sklenila v svojem mladem srcu, da si
ga mora osvojiti. O vi šmentani zakoni
uljudnosti in omike v obče in ženskega
ponosa še posebej, ki ji v svoji neusmiljeni
strogosti ne dovolite, da bi takoj privedla
tja k njemu in prav ljubeznjivo uprla svoja
očesca v njegovi »žareči plamenici« in ga
morda skrivaj celo malce pobožala po zar-
jovelem obličju in mu prav — prav tiho

deniča dobre volje, da me je previdil
za plesat v tisti lepi »šali« pri Albini.

Ančka: Meni pa ni bilo zadosti tam pri
Toneti, kjer ste jemale ve druge, jaz
sem pa skočila še na druge kraje,
dobila sem moža, da mi je dal, na
vero kakor Toni. Jaz pa nisem marala
kislega, zahtevala sem samo frišnega,
ki poveča kapital. Tako je šlo: tam
tri kile, tam štiri kile itd.

Tonea: Pa znate kaj sem slišala že prvi dan!

Ančka: Kaj takega?

Tonea: Da nas bodo prišli čakati na
»vapor«.

Mihela: Res, res sem čula tudi jaz, da
tisti, ki se kliče kakor ti Vatovec, da
bo prišel h vaporju (parnik).

Ančka: Sej nej nič kej noviga; mene je
uni dan iskal na drvenem placi z eno
guardjo, ma kadar sen jih zagledala
od daleč, huš sen jo pobrisala po
»bareiri«.

Tonea: Znaste kaj dekali (dekleta), se
bomo drugi dan še kej pomenile, če
nas ne primejo. — Zbugan Ančka in
Mihela, zbugan, zbugan, adijo.

Orejhovski.

Skesani mož.

Nekemu možu je žena umrla. Ves po-
bit in nesrečen je tarnal: »Se en očenaš
in eno češepamarijo za mojo ranjko ženo,
ki je bila tako dobra, da mi je v gozd
jedi prinesla, jaz sem jo pa doma tepel,
buuuu!«

in sramežljivo pošepetala na desno uho, da
ga ljubi. Toda ker se vse to nikakor ni
slagalo z omenjenimi zakoni se je konečno
udala v trpko osodo in zopet potrpežljivo
čakala. Videvala sta se s tujcem redno
dan za dnevom pri zajutruku na terasi, kjer
sta sedela vsak ob svoji mizi. Kunigunda
je motrila hladnega in ponosnega ptujca,
kakor ga je sedaj že — razdražena po
njegovi neodpustljivi indiferentnosti — na-
zivala v svojem srci ter skušala vzbuditi
njegovo pozornost z raznimi globokimi
vzdih, zaljubljenimi pogledi in več ali manj
nerodno-gracijoznim kretanjem. Toda ptu-
jec, ki je ob steklenici piva mirno zavžival
kos prozajične klobase, ne meneč se za
ostali svet najmanj pa za postarno, moža-
željno »zarjavelo d'vičico« se je bore malo
brigal za vse njeno zanimanje in se nika-
kor ni dal motiti v svojem važnem oprá-
vilu. —

Šebreljska koza.

Šebreljce imajo ljudje za jako neumno ljudstvo. O njih pripovedujejo veliko nevrjetno smešnih reči. Da to ni vse resnica, da bi bili res tako neumni, kakor se o njih navadno misli, svedoči nekoliko sledeča dogodbica, za katero pa ne garantiram, da bi bila povsem resnična, ker sem jo le praviti slišal.

Bil je v Tolminu neki gostilničar, doma iz Volč na Goriškem. Pride pa enkrat Šebreljski župan po opravkih v Tolmin, ter se gre tudi nekoliko pokrepčati v ono gostilno. Gostilničar je imel navado, z vsakim Šebreljcem norec briti, ter je mislil sedaj z županom ravno tako narediti. Zato ga vpraša, ali imajo v Šebreljah še tisto kozo, ki ima vsaki dan šest škafov mleka? Župan nekoliko pomisli, ter vpraša krčmarja, če sme odgovoriti. Ševoda govori, pravi krčmar, saj sem te zato vprašal! Nimamo jo več, odgovori župan. Prodali smo jo v Volče. Tam se je pa ubrejila, ter potem skotila nekega kozla, ki je sedaj tukaj v Tolminu za krčmarja.

Ševoda je krčmar moral sedaj molčati, ker se je hotel z županom norčevati, a je sam norec ostal.

Silni mraz.

Nekdo se je hotel pobahati, kako zelo da ga je zeblo, zato pravi: »Tako strašno je bilo mraz, da še hlače nisem mogel zapeti, ko sem prišel ven od strani in sem moral na to z odpetimi po cesti iti.«

Toda danes — baš v trenutku, ko je Kunigunda zopet zastavila vse sile svojega »moreče-zaljubljenega« pogleda, jo je ogorčil s sonornim glasom: »Gospodična, čast imam uže več časa vjdevati vas pri zajutruku! Ali vam ugaja klobasa s kislim zeljem?«

Njena duša je plavala v rajski sladkosti. Sicer je nekam čudno, in neobičajno napeljal svoj govor — toda, da se je le seznanila z njim in že je sanjala zlate sanje o promenati v luninem svitu, o prvem poljubu, o svatbi, o ženitbenem potovanju, o nadepolnih plavolasih razopsajenčkih....

»A da, da!« vzdihne in, na lahnozaruhi. »No« pravi ptujec rezko, srdito »ne motite torej svojega hlišnika s tistim lačnim pogledom in naročite si v božjem imenu na moj račun tudi eno tako klobaso! — Tableau!

(Dalje pride).

Pogovor Mice in Janeza na divaškem kolodvoru.

Janez: O Mica, pej kaj ste pršla tude Vi les? Gvišno kej zvedet.

Mica: Neč, neč nesam pršla zvedet, ma Tvojo lepo nemško šprabo s'm pršla poslušat.

Janez: Mi ja ku znamo, ma tude Vi be rada znala. Un dan s'm Vas vidu, de ste narobe nemške bukve brala.

Mica: Ja, je že prov. Ti si nemale, Tvoja ranca Krlinea, ku je še živa, je pa taljanka.

Janez: Moja ranca Krlina je že fest. Še zdej jemam fotografijo od nje. V's laški obraz jem, atude zmirom laško če govoret.

Mica: Glih prov de s'jo zapesto in neč vod sovdatov pisov an nemale in ana laška pupa nebe neč prov pasalo, bi zmirom nemeu in lahu jokat strila. Mi Kraneci se bi pej smejali.

Janez: Ma veste zna tude servus, servus reč, ne samu bon žorno. Za tu sm jo zapestu, potle be mne konkoreneo delala.

Mica: Viš! Vona Te je zatu zapestila, kn se preveč južeš na levo stran.

Dragi Brivec! Jaz vam že naznanim v prikladni številki, ako so ti jeziki baštardi, še kaj vmazani in potrebni za obriti. Velik prijatelj.

Samega eksercirajo.

Neka žena je bila pri sinu v vojašnici. Na dvorišču so bile ravno vaje. Toda kako se začudi, ko vidi da njen sin sam sem ter tja koraka. Domov prišedši pravi: »Našega Franceljna imajo pa pri soldatih tako zelo radi, da mu je višji ukazal iz vrste stopiti in potem ga je samega meštral!«

Veliki petek.

Ženica pride v cerkev in prosi cerkovnika, naj pokliče »gospoda«, da bi jo spovedal. Cerkovnik pa pravi: »Danes ne spovedujejo, ker je Bog umrl!« »Aaa res?« začudi se ženica, »kakšno bolezen je pa imel?«

— Zakaj je zadnja številka »Briveca« prišla 8. aprila?

— O praznikih se navadno več imenitnega zgodi kakor druge dni.

Predolg most.

Okrog mize sedeli so nekateri občinski možje. Med njimi bil je tudi neki burkež, kateri je imel navado iz vsake reči norec briti. Pogovarjali so se o novem mostu, kateriga so delali čez precej široko dolino, po katerej je pa tekla vendar le majhen potok. Premišljevali so, kakšen napis bi napravili na mostu, da bi z tem nekoliko uvekovečili svoje ime. Prvi je predlagal eno, drugi zopet kaj drugega, a zjediniti se pa niso mogli. Na zadnje vprašajo še burkeža, kaksen napis bi se pa njemu zdel najbolj primeren. Burkež pravi: Jaz pa tako vrjamem, da mora ta most na vsaki način predolg biti, ker pod njim tako majhna voda teče. Jaz mislim, da bi se najbolj podal napis: Oče, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo!

Najnoviji Falb.

Janez: Sedaj vem, kdaj bo sodnji dan za Slovence.

Jože: Pojdi no, kdaj pa?

Janez: Čez deset ali dvajset let. Do takrat bode namreč na Slovenskem toliko konzumnih društev in Sloveni bodejo toliko »konzumirali«, da jih bode same dobrote konec.

Jože: I kdo ti je pa natvezel tako — oslarijo?

Janez: To ni oslarija, tako je rekel nekdo v kranjskem deželnem zboru in isti mora že vedeti.

Janez: Hihibihi!

Silno razmišljen.

Neki župnik je silno rad na karte igral, še pri maši so mu bile večkrat na misel. Nekega dne se kakor po navadi proti ljudem obrne namesto »Dominus vobiscum« pravi: »Pik as je adut!« Drugikrat pa s pestjo po altarju udari in zakriči: »Pik je adut, ima štirideset pa sto!« Ministrant ga je na to za plašč pocukal in mu šepnil: »Malo bolj tiho, gospod, bolj tiho, v krmi boste kričali, da je pik adut.«

Kmeti si človek pride v kavarno, ter si naroči črno kavo. Kmalu mu prinese kozarec kave, in zraven še tudi kupico čiste vode. Hembraj, pravi sam pri sebi, tukaj bom moral pa še sam pomivati, pri nas pa to delo deklet opravljajo.

Fantje igrajo za dekle.

(Narodna.)

Od Traberka do Marpurga
Je sila draga cerenga.

Če je glih draga cerenga,
Da je le zavber kelnarea.

Štirje mladi fantje špilajo
Za eno mlado kelnareo.

Vržejo ta prvokrat,
Dobil jo je en stari ded.

Kelnarea je slišala,
Prav milo je zakričala:

Boljši je iti praprot žet,
Ko tac'ga star'ga deda vzet.

Praprot požanem, sem pa fraj,
Starega deda nikol ni kraj.

Praprot žene bolj neha,
Starega deda pa koj 'ma.

Žup'ce bi mu kuhala
In jajce noter trupala.

Zjutraj bi ga obuvala,
Zvečer bi ga sezuvala.

Zvečer bi me ljubil rad
Zjutraj bi ga nesla

Mlad'mu fantu liter vina,
Star' mu dedu glaž pelina.

Mlad'mu fantu prstan zlat,
Star'mu dedu štrik za vrat.

Smola.

Blagajnik: Jaz imam pač strašno smolo; šest mesecev sem se trudil, da se naučim ponarediti podpis mojega šefa in sedaj, ko sem se naučil, pojde menda na «boben».

Vprašanje.

Člen Marijine družbe in blagajnik jugoslov. soc. demokracije, **Železnikar**, je bil dne 6. t. m. na shodu trgovcev v Ljubljani, kjer je govoril proti konzumnim društvom. Kaj pa porečejo k temu socijalno demokratična konzumna društva?

Dva možakarja

(v Zabukovju).

Dragi tovariš počakaj vendar nekoliko, da se malo pomeniva.

I v a n: Včeraj sem šel v bližni trg kupiti pest soli, da ne bode družina čisto neslano cel teden jedla.

M a t i j a: Kaj nisi nič zaslužil, da so cel teden neslano jedli.

I v a n: »Seveda zaslužil sem: zaslužil, pa tisto je bilo še za večeraj komaj, da sem pri Senikatu dajal za sladko vince.

M a t i j a: »Veš pa kaj sem jaz večeraj sveta prehodil. Videl sem polža dve uri daleč od mene, poskusil sem ga dobiti; kar stečem za njim, ter ga dojdem v devetih urah. Pa kaj, zagledal sem, da ima rogove, hitro splezam na drevo, ali ta strašna zver me k sreči ni zapazila, ker je silno urnega telesa zgubi se kmalu. Jaz grem pa hitro domu po puško, da bi to strašno zver umoril. A ko pridem na isto mesto ni ga bilo več. Ko pridem domu povem ženi kakšna zver je bila, obdolžila me je ta nesrečna baba, da sem strahopezdlivec, in da grem ob pamet.

I v a n: »Da, res je sedaj veliko nesreč na svetu, pri nas je tudi večeraj prišla naj tolstejša svinja v lopo, pa kaj: »Spotakne se in pade na dle, tar obleži mrtva za staro škrinjo.

M a t i j a: »Pri meni se je pa oni teden petelin v skednj za štrik obesil, ker je bil žalosten, ko smo kokoš edino tovarišico za velikoročne praznike snedli.

I v a n: »Meni se je že lani nasreča zgodila. Mojemu mačku se je naredilo na repci, šel sem k zdravniku, daje mi zdravila, rekel je: »Da naj prinesem vode, potem mi da zdravilo«. Ko pridem domu ležal je maček že stegnjen. Škoda moje muce, še letos sem se jokal za njo.

M o d a k r a t.

Ribniška.

Dva sta se pogovarjala o lotriji.

N a e e: »Stavil sem velikokrat v lotrijo, a nič zadel. Jazen grem pred tisto kolibo kjer numare obešajo, zgrabim gorjačo ter ročno zadenem vseh pet.

S i m o n: »Pa ste kaj dobili.

N a e e: »Dobil bi bil, »dobil, pa nisem čakal.

R a j m u n d.

Maščevalo mu boče.

Tone in Jože sta žganje pila. Kar na enkrat se Jožetu upre. Tone pa mu zažuga rekoč: »Le čakaj, še boš beračil v samih spodnjih hlačah po zimi, ko bo sneg dva metra debel!«

Tihotapci v tržaški okolici.

Slavni maještrat je povabil na Veliki petek — vse maještratne pajke v tajno šeduto, — Prišli so razni skrivni okoličanski konšiljerji — razni kuršori: vsi prefrigani tihotapei. Pred te »galantomene« stopi Šior Melon in pravi: »Ve gavemo fato čamar, per una roba de niente«- Vi dobro poznate tiste kvatro foreštirje, ki so lani držali šedute po okolici; da bi skopali velik »kanav« med Trstom in našo okolico: per distacar il territorio. Mi poznamo naše »bone viliče«, kakor ste čuli, oni bi radi imeli svojega glavarja — il Capitano del Territorio. — Teritoriali so furbi no že de krederge piu niente. Zakaj čejo imeti glavarstvo? Zato, da naš maještrat ne bi smel več imeti o volitvah roke v okoličanski dašti. Dove andemo se il governo ge cedi tutto!

Šave koša, kva gave ognun una karta e per un litro — Temolat — nardimo jo tistim foreštim, ki no dešturbirajo, da ne moremo še pod Italijo. —

Pojdite jutri na vse zgodaj po okolici in zamrežite jo kakor pajki. Diže ge kuši: Noi šemo Trještini in volemo ešer.

Delajte »sottomanvia«, da ne bo zvedel šior Nabergoj in pa tizta prekleta »Edinost«. Če vas kdo vpraša, kvando ge moštre la carta, zakaj ste prišli, recite: Il melon de Trieste vi saluda. — Niente paura, mi smo Triestini: vi ste triještini dunkve, reštemo boni amici, uače podpište ta foglio da bomo znali kolko je fedel »trieštinov v našem teritori«. — Kadar imate firmo, ali od žene ali od moža — saj velja tudi križ samo da reče: ši potem lahko greste na kvartin. — Dunkve smo inčeži. No šte far barufe, počasi na tihem kakor tihotapei od hiše do hiše. —

Okoličani! tihotapci so že med vami, da vas zmamijo za »firmo« per la patria de Rossetti, kjer se slovenski ne sme govoriti. Okrajno glavarstvo je okolici samo na korist — okrajni glavar bi bil varuh okoličanskih pravic. Okrajno glavarstvo ne odtrga okolice od mesta. —

Kikerikiiii!

je zapel naš petelinček opoludne 14. t. m. ko je zaslíhal objavo razsodbe tukajšnjega deželnega sodišča, s katero je njegov gospodar g. **Anton Vodopivec** oproščen zločinstva javne sile.

Ravno v istem času neki gospod v mestnej palači, držeč v roki omočeno pero za podpisat odlok, s katerim bi se imelo vzeti »Petelinu« pravico do krčme s zagriženim glasom je zaupil: „Eco di novo una crose sul mio conto!“ ter od jeze zagnal pero po mizi tako močno, da je šlo na male kose!

Ko zatoneł poldan „Piccolo“-jeva ura je začela zaporedoma biti štirikrat dvanajsto ter natolkla 48 ur to je na vsakega mestnega svetovalca eno (zunaj seveda okoličanskih) to je res čudno!

Neki poslanec, ki je stal pred mestno palačo se je tako močno prestrašil, da so mu vstale lasje po konci in ker so dolge, segale so do Mihea in Jakea, a ta dva sta se spustila v jok in začela tuliti tako močno, da so se vsi golobi mestne palače splašili ter letali okoli košate glave spodej stoječega gospoda! Ti so čudeži, ki se ne go-dijo vsak dan, kaj ne?

Tinca in Marjanca.

Pomladna sreča.

Več ko skupaj sva sedela,
Sred' gojzdiča tam oba? — —
Družba peveev nama cela
Je razgrela — čut srea? — —

Cvetk si lepih mi nabrala,
Pomladanskih za spomin;
Združena sva skupaj stala, — —
Prosta prošlih bolečin.

Blagor sreče saj nebesa
So skrivala pred menoj;
Prej, — — ko zrem ti pa v očesa, — —
Sročén bil sem tam s teboj.

Radost v meni je pojila,
Le detinski nasmehljaj. — —
Kaj pa ti si občutila
Takrat bila, — dekle kaj?

Jaz popolnoma odkriti,
N'sem mogel bil zares
Tebi srea, — — obljubiti, — —
Ker presrečen bil sem ves.

I. Z. Dévoljub.

Kak razložek

je med deželnim zborom v Kopru in Pulju? — V Pulju je bila galerija nad poslanci v Kopru so pa poslanci nad galerijo — v Pulju je galerija pljuvala na poslance, v Kopru pa bi lahko poslanci pljuvali na galerijo.

Prevara.

Bledi mesec mirno jadra,
Čez neskončni neba val.
Jaz zaman na okno terkat
kjer je angelj — dragi spal.

Kje ste ve ročice male!
Ki vsako noč odpirale?
Ustnice svilenozale,
Ki sladko me poljubljale.

A nocej zastoj vas kličem,
Kaj pomeni mislim nem:
Al' me skušati njo miče,
Ljubi družga, sam ne vem?

Prejšnji mir iz srea gine,
Groza tudi stresa vmes.
Črna slutnja me prešine,
Bog ne daj, če to je res.

Noč že jutru sega v roko,
Zvezde tudi že bledé;
Meni pa solzi se oko,
Drug je prišel ven od nje.

Jože.

Neopravičena obdolžitev.

Prvi študent! «To je pa res prijetno, da brzojav tako hitro dela».

Drugi študent! «Kaj hitro! Molči! Vže pred šestimi tedni sem brzojavil stricu, naj mi nemudoma pošlje 100 kron, a še do danes nisem prejel vinarja!» —

Kdo se umakne?

Dva moža se srečata v ozki ulici ter se nečeta umakniti drug drugemu. «Jaz se ne umikam norecem», pravi jeden togotno in trmasto. «Toda jaz», odgovori drugi povsem mirno.

«Ali mi moreš posoditi 105 gl.?

«Zakaj ravno 105?»

«5 gl. Ti dam takoj na račun, da spoznaš mojo dobroto».

»Vi ste najsrečnejši človek na svetu; vse imate kar je k sreči potrebno.»

«Prav imate, samo v ljubezni imam vže izza svoje mladosti smolo».

«Kako to?»

«Prva moja ljubica je šla v samostan, drugo mi je Bog vzel in tretja je postala — moja žena».

Gospodar (pride ves spehau k z dravniku): Oh gospod doktor, prosim priditi hitro! Moja žena je pred četrť ure še vsa vesela govorila o nekem novem klobuku a sedaj leži v omedlevici».

Zdravnik: (zase): Ta revež se je gotovo še-le oženil. —

DOPISI.

Iz dol. Vrtojbe. Dragi, ali veš, da drugi praznik, to je dne 3. aprila, so imeli v Ločniku veliko laško šagro della »lega nazionale«, katere se je udeležila tudi neka baležina iz dol. Vrtojbe po imenu Cilika, hči slovenskih starišev; ki se je tako fest vrtela se svojim Žovaninom, da je vse »legovec« trebnih bolel. Ona je hotela pokazati, kako se pleše na laški takt. Ko bi ti Brivec jo videl, kako se je ona nališpala, bi se kar čudil. Zdaj pojdimo k mojimu Žovaninu na laški bal. Ali ni treba za takšno eikorjo veliko žajfe.

Naša slovenska dekleta naj bi napravila »zvezo slovenskih deklet«, v kateri bi zaprisegle, da ne pojdejo nikdar na laški ples. To bi veljalo za vas in vaše fante.

Grabrije na Krasu. No, »Brivec«, ako si hočeš ogledati novo modo češanja, kar je pač preimenitno za te in tvoje »kšeft«, potruđi se k nam v Grabrije. V nedeljo predno prične maša postavi se k »kropivniku«. Videl boš kako lezejo vaše »krasotice« odkrite v cerkev z v tla pobešenimi očmi. To je iz gole »sramežljivosti«!

Lasi imajo razkuštraue po čelu, in nehote si bodeš mislil, da vidiš stopicati čredo mandarjarskih volov mimo tebe, kajti

te naše »punice« imajo lase ravno tako po čelu, kakor mandarjarski voli špago po letu, da jim brani muhe raz oči. Ako ti je drago, počakaj še malo, in očaralo te bude še petje teh nimf, katero je prav podobno petju one živali, kateri se pravi sraka. Ako te še ni potrpežljivost minila, potrudi se še po pop. služb(boji »k Rokeu« in videl bodeš tudi, kako ga znajo te stvarce božje srkat in kako jo prižvižgajo po noči domov, kjer je seveda potem »žehta«.

Eden izmed 72 mežnarjev.

Na Tržaškem trgu. Kupčevalka gre na trg in vpraša ženico. Dajte mi merico salate. Ženica: Koša la vol. Kupčevalka: Ne, ne, »koša« nočem, le salato mi dajte. Žena: Mi no kapišo. Prosim vas, povejte mi od kje pa ste doma, gotovo iz Milana? Mislila sem, da znate slovenski. Zato sem pa prišla k vam kupovati. No! ker grem rajše k slovenkam kupovati kot pa k italijenkam, ki si nismo v sorodu niti po laseh. Ker pravijo, da Italijani imajo večinoma črne lasi, a Slovenci pa le bolj rjave in pa kostanjeve. To znači, da niso še popolni. Ženica se nasmeje ha, ha. Saj je skoraj res tako. E to je gotovo, ker tudi vi tako hočete, ker govorite tako smešno.

Ženica mi pripoveduje od kje da je doma. Veste draga moja. Jaz sem iz Zaloga. Tako! iz Zaloga. No! tam so pa gotovo vsi zali Slovenci. To je samo deset minut do Postojne. Ženica: Ja, ja, bo skoraj tako daleč. No: in vi pa neznate več slovenski govoriti. E koša la vol. No! saj sem vam uže poprej povedala, da koša nočem. Salato bodem pa kupila, ma samo še danes. Ko bi vi slovenski znali, bi bila jaz vedno k vam zahajala kupovati. Ker pa ne znate slovenski tako ne pridem več.

Ženica kliče: Čujte, čujte, pojte les. Ne jezite se. Sej znam tudi slovenski. Vem vem, da znate. Zato sem hotela, da govorite. Ženica, ali veste kako se glase ona pesem?

Jaz nisem Taljanka
Pa tudi ne bom
Sem zvesta Slovenka
Ki ljubim svoj dom!

Prav pravite. Je res tako. Prav sree me boli zdaj, ko sem to pesem čula. To je gotovo da sree boli ako se svoj jezik ne govori. Nebojte se, od danes naprej hočem z vami le slovensko govoriti. In od sedaj naprej hočem tudi jaz k vam zahajati kupovati, vse kar bodem potrebovala.

Slovenska kuharica.

Razni kosmatinci.

(Dopisi.)

Po vsaki »Brivčevi« številki se oglaš vedno več dopisovalcev in dopisovalk; sleherni bi radi kakega kosmatina pricetrat v brivnico. — Tako smo polni vsakovrstnih vesti — manj ali več primernih za list; ker po ne moremo prinašati vse »eele dopise«, bočemo iz manj važnih posneti vsaj »jedro«. Vsak dopis ne zanima vse čitatelje, tudi prostor je omejen, zato smo prisiljeni ali krajšati ali spravljati v »k o š«. — To pa naj ne straši, temveč še spodbuja naj, da bodo dopisi vedno bolj prikladni za Briveca. —

Pliskovica na Krasu ima kaj ubrano petje — kar so tudi srake na veji priznale. V hotelu pri Kozinčiču so lepe noči. — Fantja in sivi možje, po mladi Kranjci sline cede. Tako je trdil tudi zvití Miha v sivej bradi.

Šmartno v Brdih. Pišejo nam o novi komisiji za oskrbovanje revežev. — Je li mogoče, da so samo slamnate butice? In da je rekel modri denarničar: Čem-m-me na p-po-znata nk-ki sem jest nk-ke me bosta poznala. — Tajnik pa da je an prav dolgi gospod z »brbueom«.

St. Janž na Vinski gori na zel. Štajerskem. Brivče pridi! vzemi skrhanne britve, štrigle, brezove metle sploh kar se ti dobro zdi. Dva kosmatača si zročim. Prvi je »vonj-vonengastniga«; ta ti vedno po krčmah »vonenga«. Ta mož ti po občini še danes ližu-laži prodaja in prepir dela. — Dobro ga ostrži. — Potem loti se »golobučnega«, kateremu so Judje lase popipali. Hotel je namreč on Izrael pogonati v beg, pa so oni njega. — No zdaj ima drugo opravilo: piše mož in poroča »na visoko«, če komu kakšna svinja erkne. — Mesto žajfe vzemi rajši kolofono in metlo pa pošteno ostrgaj po »butici po bradici«. — Resnicoljub.

Banjšice na Goriškem. — Velika noč je na Kanalskem veseli dan: povsod zvoní vse trklja, samo naši zvonovi se zboleli. Še velikočnih pirhov nismo marali jesti — take tužne praznike smo imeli. — To bi znal povedat tudi naš »orgljavaec«, ki ima celih 20 gld. na leto za 92kratno orgljanje; zakaj smo imeli tiho mašo. — Organist je prosil, da bi mu iz »pasjih taks« povišali plačo — ali modri očetje starešini ne utegnejo, slišati na levo uho.

Mala Nedelja pri Ljutomeru. Bolje je da se damo pri tebi briti, kakor da bi imeli zarad kosmatih dolgo pravdo voditi. Nekaj časa sem je postalo pri nas par kmetijskih deklet tako nevarnih, da nas prav pošteno skubijo. Ko gledam Italijana katerega tako neusmiljeno na listu briješ se spominjam onega fanta, kojega so bile te dekleta tako fino oskubile, da je revež kar evilil in zvijal se, a one so poslale po pomagače, da so ga držali kedar so opravljale »kšeft«. Mogoče da pri-

deti te »dečvi« še v Trst se tebi ponudit, če jih bodeš potreboval. Beljalov.

Dolnja Vertojba. Slovenski fantje v cesarski sukni poslali so slav. starešinstvu mrzlo zahvalo na pritožbo do više vojaške oblasti. — Od zdaj naprej bodo le »forešt« smeli v vas, domači pa ne, ker so ti preveč hodili po Vertojbenschkih palačah. Seve skrbno starešinstvo se boji in varuje svoja vaška dekleta pred nevarno ljubeznijo vojaških fantov. — Brivec koga misliš obriti nas ali njih?

Iz slovenske Podgore na Goriškem. Kakor povsod so šli tudi naši mladenči k naboru. Šli sa pa v dveh »klapah«. V prvi sami lepi slovenski fantje v drugi pa sami »baroni in vitezi«. Prvi so naše popevali vitezi pa poslušaj; Berto: Nino, alča, alča una: Ancor un litro di kel pon, e no ndemo čažiš. — Ta je prva dlaka. Ko so pa obirali kokošje kosti jim je vse perje po nosu rastlo pa so začeli: »Marameo, marameo, alča konjado«. Ti zeleni so sami Gorjanci in bi radi naše pognali po klanec. Sram jih bodi! —

Nabrežina. Zdaj ko nimajo tukaj več mož barbarskih in so orožniki brez posla našli so druge barbore namreč štiritogate. Naši »fiakarji« imajo arabske kobilee, in da se ne splašijo, morajo vedno za njimi straža hoditi, drugače ga g. orožnik zapíše. Štirogati psi kakor teleta pa smejo brez nagobea okoli letati.

Kostanjevica na Krasu. Ako bi prišel kedaj knam bi ti pokazal tri »cvetke« »malka« raste proti »britofu«, na voglu; bolj navzgor dobiš »štefanijo«; »pepeo« pa težko dobiš ker je v deveti deželi. — Te tri cvetke so res lepe a bi bile še lepše, ko bi si ne mazale rudečih ličic z laškim mazilom: Lepe deklice si na studenci umivajo nožno lice. — Zdaj pa bi vprašali še Tinčeta, kaj si naredil z Ančko in Maričko, da ste se skregale na smrt zaradi tvojih črnih oči, ki po noči zdaj ono zdaj drupo hudi. — Štor zmočen.

Iz Trsta. Brivec ali ti je znana ulica Molin grande. — Tam stanuje fina Anca, A tam, ravno tam je tudi zbirališče ženskih »kitelje«. Tam dobiš na izbero, debelih, suhih, starih, sivih, velikih, majhnih, otesanih, pooblanih, in polnih nedrij. — Njih lepoto ne morem popisati ker moram po vodi. Kakor se pride na stopnice e kar vse črno in to od jutra do večera. One že dobro vedo kedo bodd nadomestoval gosp. C. Ako ni boljši, bolje da ostane doma. — Da bi ti videl, kako so dekleta tega gospoda naplahtale, nalagale, da jim je vse verjel, Posebno neki Pepi M. ko je prišla k njemu bil ves vesel — kar znorel bi od veselja »o du mein liebes Kind«. Ravno narobe pa on možkih ni mogel spraviti pod zob. — Naslednika priporočujemo naj sam ukazuje svojim služnikom in ne ženske kakor je bilo nek-daj. — Slovenka.

Kako se vršijo zakoni.

Na vsem Primorskem so prepovedane koze in vsled tega skoro do cela uničena — Samo v Istri je še ena koza — katera pa uničuje samovoljno slovensko zelje.

Letigrami.

Koper: Ko je poslanec dični dr. Trinajstič krstil v zboru hrvatski jezik so laški poslanci in galerija od veselja ploskali, žvižgali. Ako pojde tako lušno naprej — znajo prenesti deželni zbor istrski v Dolino.

Gorica: Italijani so si ribali roke ker niso bili pri otvorenju dež. zbora navzoči slovenski poslanci. — Deželni glavar je obljubil, da bode na vso moč deloval — da ne zvabi Slovence v zbor.

Italijani mislijo enoglasno glasovati za „šolski zaklad“.

Zadar: Škofje so enoglasno sklenili upeljati glagoliticu po vseh cerkvah Dalmacije in Istre. Dalmatinci bodo protestovali.

Listnica uredništva.

Dopisi iz Divače ne prihajajo iz peresa g. L. Sancina. Kedor ga sumnič je na krivej poti. — Več dopisov in gradivo smo morali odložiti, ker smo za takrat preobloženi. Prijateljski pozdrav vsem dopisovalcem. Vsem vstrežemo ob času.

Listnica upravištva.

Kedor ni še poračunil z Brivecem zadnjih dveh let naj pošlje naročnino ali vsaj naj poprašaj koliko dolguje! Drugače ne ostanemo prijatelji. Torej prosimo brez zamere.

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu dvakrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

Dve Sv. Ivanki.

„Kaj maraste Marika, ke jemaste tašne fajne šolne z brunela“. — „Ja, se jih imaste tudi vi lahko — bejšte čedol h Pepetu Krašovcu tam najdeste takšne ku česte. Dobite na zbiru: z brunela, se svetlim pontalom, se zametam spret. Tgdi ima rumene škarpet visoke za zvezat in tudi za otroke, černe alj kukar se zbereste“. — Ma či je ta Pepeta? — Kaj ne znaste, saj hodijo vsi naši manderjarski, moški in ženske dol. Dobite ga tam pri cerkyi se. Petra le prašajte po Pepetu Krašovcu, vsi vam ga pokažejo.

Jožef Stantič

čevljar v Rosariu.

Edino pravi Paglianov sirup

◀▶▶▶ kri očiščajoč. ▶▶▶▶

Ni jeden tolikih posnemalec in ponarejevalec Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj tvrdke v Florencij, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelka, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položenu ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali skatijica mora imeti od fabrike deponitirav pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzmarke

Vsi drugi pečati so ponarejeni. ?

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamen in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese,
◀▶▶▶ sadje, ribe, vina itd. ▶▶▶▶

Pošiljatve v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzajem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebuo p. n. gg. hrčmarjem, drežinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. **morske ribe**, in **rake**, **sveže sadje**, **fino olje**, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni. ▶▶▶▶

Cenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkih kupih, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Slavnemu občinstvu v Trstu, okolici in na deželi javlja se da tvrdka:

D. ZADNIK

preložila se je v ulico Nuova šte. 28.

V novej prodajalnici udobilo se bode vsakovrstno blago za možke, ženske in deco, ponajnižej ceni.

Nadejajoč se mnogobrojnega obiska priporoča se udano

D. Zadnik.

EDINO PRAVI PAGLIANOV SIRUP

ki čišči kri

OPOMIN

v interesu lastnega zdravja.

Pravi Paglijanov sirup, ki čišči kri, je edino oni iznajden po prof. Girolamo Pagliano iz Florencije (ne od Ernesta ali drugih Paglijanov. Ernest Pagliano iz Napolja skuša držnostjo slepariti občinstvo, češ da je njega sirup pravi. Ali to ni res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrdba Girolamo Pagliano v Florencij, ponudi 10 tisoč lir vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa Ernest nemore.

Opozarjamo Vas na edino tvrdko Girolama Pagliana v Florencij, Via Pandolfini 18. Vsaka steklenica ali škatlica nosi položeno marko: — na svitlo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrdko Girolamo Pagliano. (To je glavni znak.) Zdjaj ste razumeli.

Domača krojačnica

TRST

ulica S. Maurizio št. 11, II. nadstr.

Podpisani javi slav. občinstvu, da kroji obleke in perilo za gospode po najnovejšem kroju in za vse letne čase po jako primerni ceni. Delo solidno. Na povabilo pride tudi na dom jemati mero in naročila.

Priporočuje se Tržaškim in zunanjim Slovincem udani

Josip Vičič

krojaški mojster.

Domača slovenska gostilna
FRAN VALETIČ

v ulici Solitario št. 12.

toči dobro, črno in belo

vipavsko, istrsko

In okoličansko vino

Daja se tudi vino na debelo krčmarjem in družinam po znižani ceni. — Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebščinami. Posirežba točna. — Cena primerna.

Za mnogobrojni obisk se priporoča udani
Fran Valetič, krčmar.

Leta 1881. v Gorici ustanovljenja tvrdka

E. RIESSNER, v nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerkvi).

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svoje lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni.

Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvo tudi svojo tiskarno őrk na perilo.

Prodajalnica pri Sv. Ivanu

št. 336.

ima veliko zalogo vsakovrstnih kolonijalnih jestvin kakor: kavo, riž, olje, kis in razne moke in močnata jedila, drži v zalogi rzná manufakturne tkanine za oblačila.

Cene primerne. — Tobakarna.

Za obilen obisk se priporočuje:

Ana ud. Gašperčič
trgovka.Pri moj tvrdki
Schivitz & Comp. v Trstu

se dobivajo stroj vsake vrste in potrebščine k istim. Sesalke in brizgalke vsake vrste. Cevi in kovin, kavčuka in platna. Medeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode „Emeri“ in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge.

Garantiram dobrote vsega blaga.

Cene nizke.

Velika zaloga v ulici Zonta št. 5.

MAT. ŽIVIC, inženir.

Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, plinov, vodovodov, cest itd. Moja tvrdka prevzame tudi izvrševanje istih del.

Franjo Fojkar, posestnik v Stari Loki
pri Skofji Loki št. 19.
(Gorenjsko).

Prodaja na drobno in debelo najbolj fino naravno sadjevo žganje, dober okusen brinjevec kuhani iz najboljših brinjevih jagod. Pijača je zdrava in krepljena za moške želodce. Oddaje prekupovalcem in družinam po najnižji ceni

Obilo naročbe prosi gornji.

Slovenska gostilna

„PRI PETELINU“

v Trstu

sprejme vsakega lačnega io utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bude zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkom. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zajuterkom, kosilom, večerjo.

Da boljše ustrežem svojim cenj. gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z mehkiimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno zdravo in ceno.

Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

„PRI PETELINU“
Ulica Ghega št. 7.

Rusko-slovenski slovar

sestavil Hostnik

izdala

Goriška tiskarna A. Gaberšček v Gorici.

Stane samo 3 krone

Slovenska mladina, ki želiš čitati ruske duševne velikane v izvorniku, in si tako nasrkati slovanskega duha, segaj predno po ruski slovnici, katera obsega slovnico-slovarček in berilo.

V „Goriški Tiskarni“ A. Gaberšček v Gorici

izšel je ravnokar

BEN-HUR

Sloveči roman iz časih Kristusovih

Cena mu je: 1.20

po pošti gl. 1.30

Naročila je pošiljati naravnost na tiskarno.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer.

Priporoča se udani

Jakob Perhac,

lastnik.